

Αναδυόμενη νύμφη

Απ' τα σπλάχνα της μάνας θάλασσας γεννήθηκες

- πάλλευκη νύμφη μου ?

και Θρέφτηκες μ' αρμύρα κι άνεμο.

Με λάδι παρθένο, απ' τα δάκρυα της Παντάναςσας,

βαπτίσθηκες και τάχθηκες να λυτρώνεις απ' τις φουρτούνες,

τις μπρατσέρες των κοριτσίστικων ονείρων.

Αχνοπατάς πάνω στα χνάρια που αφήσαν

τα ανυπόδητα πέλματα της Ανατολής

και οδήγησε προς τον βωμό της Δύσης,

να προσκυνήσεις των ποιητών τις επωδούς.

Σαν οπτασία ανάερη ? νύμφη μου εσύ ?

ξεγλιστράς τις νυχτιές έξω απ' το πέλαγο

και στάζεις με τα γυμνά σου στήθη, μύρο ηδονής

στον ομφαλό του ανύσταχτου Φλοίσβου.

Πάνω στα βράχια της ακροθαλασσιάς

χτυπούν οι αναστεναγμοί σου

και ευθύς αμέσως αργοσαλεύεις να σωθείς,

προς το μπουγάζι το ακύμαντο,

εκεί όπου γέννησες κι ανέστησες τον έρωτα της Ήβης.

Σαν θαλάσσιο άτι καλπάζεις

πάνω στα λευκογάλανα κύματα

κι αρπίζεις με τις χορδές του Αρίωνα,

ανάπεμψη προς τον Θεό Πατέρα,

να σου επιτρέψει να αναληφθείς,

να σώσεις την ψυχή σου...

... πάλλευκη νύμφη μου...

... σχηματίζεσαι, μορφοποιείσαι

και αναδύεσαι από την αλυσάχνη των κυμάτων...

... πάλλευκη νύμφη μου εσύ...

ξεσπάς στα βράχια της ακροθαλασσιάς

και γαληνεύεις στο αντάμωμα με την αμμουδιά...

τα βράχια εγώ, εγώ και η αμμουδιά...

κι εσύ αναδυόμενη δημιουργία... .. πάλλευκη νύμφη μου...

Το ποίημα είναι εμπνευσμένο από τον ζωγραφικό πίνακα του εκπαιδευτικού

του σχολείου μας □ Εμμανουήλ Σαββιδάκη με τον τίτλο Αναδυόμενη νύμφη